

Arrest

nr. 231 600 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 9 juli 2019 waaruit blijkt dat de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en etnisch Amhaars te zijn. U werd geboren op 21 Hedar 1975 (30 november 1982 volgens de Gregoriaanse kalender) te Holeta. Op 15-jarige leeftijd verhuisde u naar Addis Abeba waar u na training te hebben gevolgd als danseres begon te werken voor het Nationaal Biherawi theater.

In 1998 (volgens de Gregoriaanse kalender 2006) pleegde uw toenmalige partner zelfmoord na te hebben vernomen dat hij hiv-positief was. U kwam dit te weten via een brief, aan u afgegeven wanneer u bij uw ouders op bezoek was omstreeks Nieuwjaar. In de brief raadde uw toenmalige partner u aan een test te laten uitvoeren, wat u niet deed. Vervolgens werd u telefonisch bedreigd door de moeder van uw overleden partner die u ervan beschuldigde de dood van haar zoon te hebben veroorzaakt. U werd eveneens fysiek bedreigd en de moeder van uw partner beloofde ervoor te zullen zorgen dat u uzelf zou willen doden. Op een gegeven moment kwam zij ook naar uw werkplek alwaar ze openlijk een scène maakte waarbij u ervan werd beschuldigd haar zoon te hebben gedood. Deze gebeurtenis had een enorme impact op uw werk aangezien uw collega's zich anders tegenover u begonnen te gedragen. Zo wilden ze bijvoorbeeld niet langer met u eten en uw kledij niet langer dragen. Ook werd u publiekelijk lastiggevallen door mensen betaald door de moeder van uw overleden partner.

17 meskerem 2000 (volgens de Gregoriaanse kalender 28/09/2007) reisde u met het dansgezelschap naar België om traditionele dansen op te voeren. U besloot echter om niet terug te keren naar Ethiopië en op 12 november 2007 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in, op naam van W.B.M., omwille van politieke vervolging in Ethiopië. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) nam op 22 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) op 20 januari 2010, maar de door het CGVS genomen beslissing werd op 28 april 2010 gehandhaafd door de RvV.

8 juni 2008 diende u een aanvraag om machtiging tot verblijf 9 ter in. Uw aanvraag die op 23 juni 2008 ontvankelijk werd verklaard, werd op 19 november 2012 ongegrond geacht. Het door u aangehaalde medische probleem, namelijk uw hivpositieve status, kon niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter.

In België begon u een relatie met een Ethiopisch staatsburger en samen hebben jullie een zoon, K., geboren op 31 juli 2013 te Edegem. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 4 juli 2018 verklaarde u opnieuw zwanger te zijn en in februari 2019 vermoedelijk te zullen bevallen.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 20 juli 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in, op naam van Y.B.S.. U stelt uit schaamte voor uw ziekte tijdens uw vorig verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over de werkelijke reden niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst en tevens om die reden een valse identiteit te hebben opgegeven. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd ontvankelijk verklaard en op 20 oktober 2017 werd u gehoord op de zetel van het CGVS. 17 november 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. 15 mei 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV vernietigd aangezien het CGVS geen geschikte tolk had voorzien en uw Engels ontoereikend bleek te zijn om het persoonlijk onderhoud af te leggen. U werd opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud en werd gehoord door een niet Ethiopische tolk Amhaars.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een originele Kebele card, opgesteld op 1 tahsas 2008 (11 december 2015 volgens de Gregoriaanse kalender), uw geboorteakte, opgesteld op 5 genbot 2008 (13 mei 2016 volgens de Gregoriaanse kalender), een uittreksel uit een geboorteakte van uw zoon K., een doopcertificaat van uw zoon, een brief van uw advocaat naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming, twee medisch getuigschriften (Dr. Florence, 27/01/2010 en Dr. Kint, dd. 06/02/2017), een e-mail van uw advocaat (dd. 27/10/2017) naar aanleiding van het tweede verzoek om internationale bescherming, een attest van Fedasil betreffende afspraken op de dienst gynaecologie, een brief van L. Sanders (VZW sterren voor Ethiopië) met foto's van uw activiteiten in België, een brief van D. Grandsard, 2 foto's, attest van de loodsen vzw en documenten van Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) betreffende de 9ter procedure.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Er blijkt immers dat u, omwille van de te behandelen problematiek, op het CGVS wenste gehoord te worden door een niet Ethiopische tolk Amhaars.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u zowel op 4 juli 2018 als op 17 augustus 2018 tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bijgestaan door een tolk Amhaars van niet Ethiopische origine.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen aangezien de door u aangehaalde politieke vervolging in uw land van herkomst niet geloofwaardig werd geacht. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd. Hiertegen tekende u geen beroep aan.

Wat betreft de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming aanhaalt, namelijk de problemen met de moeder van uw overleden partner die u ervan heeft beschuldigd de dood van haar zoon te hebben veroorzaakt, en uw vrees te zullen worden uitgesloten bij terugkeer naar uw land van herkomst Ethiopië, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt.

U verklaart in België te weten te zijn gekomen dat u hiv-positief bent. U legt in dat verband een medisch attest neer van Dr. Kint van 6 februari 2017 waarin wordt gesteld dat in 2007 de diagnose van hiv werd gesteld en in 2009 pleurale tuberculose werd vastgesteld. Nog legt u een attest neer van Dr. Florence (dd. 27/01/2010) dat onvolledig blijkt te zijn waardoor onduidelijk is wie het toebehoort.

De door u aangehaalde problemen in Ethiopië zijn begonnen wanneer u en uw toenmalige partner deelnamen aan de DV (een soort loterij om naar de Verenigde Staten te gaan). In het kader van die procedure werd echter ontdekt dat uw partner hiv-positief was en ten gevolge daarvan pleegde hij zelfmoord. Over de manier waarop u uw partner zijn ziekte en zelfmoord ontdekte, **legt u echter tegenstrijdige verklaringen af.** Voor de DVZ verklaarde u immers **dat uw moeder u vertelde dat uw partner ziek was** (zie verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). In een brief die uw partner voor u had achtergelaten, raadde hij u aan om uw gezondheid te laten controleren. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter na nieuwjaar wanneer u bij uw familie was een brief te hebben ontvangen, geschreven door uw partner en overhandigd door zijn beste vriend. In de brief deelde uw vriend u mee hiv-positief te zijn en zich van het leven te zullen beroven (zie notities dd. 04/07/2018, p.12). **Dat u inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot de manier waarop u te weten kwam dat uw toenmalige partner ziek was en zelfmoord had gepleegd, tast de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten aan.**

Na de dood van uw partner, werd u telefonisch bedreigd door de moeder van uw partner en kwam ze, wanneer u samen met collega's in het restaurant van het theater was, naar u toe en riep dat u haar zoon zou hebben gedood (zie notities dd. 04/07/2018, p. 13-14). U meent dat er toen 75 à 100 mensen aanwezig waren in het restaurant en in aanwezigheid van al die personen werd u door haar blootgelegd. Ze zei openlijk dat u haar zoon heeft gedood en hem heeft geïnfecteerd met de ziekte. Het tweede persoonlijk onderhoud meent u dat er 1000 tot 3000 mensen aanwezig waren (zie notities dd. 17/08/2018, p.22). U oppert dat ze u publiek beschuldigde in de hoop dat u dermate geïsoleerd zou geraken dat u besloot een einde te maken aan uw leven. Ook nadien werd u bedreigd door de moeder van uw toenmalig vriendje.

Volgens uw verklaringen betaalde ze mensen op straat om u telkens weer te bedreigen. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het verwondert dat u geen politionele stappen tegen uw schoonmoeder heeft ondernomen. U verklaart drie getuigen te moeten meebrengen indien je naar het politiekantoor gaat teneinde aan te tonen wat er gebeurde. Dat u verklaart dat het problematisch was om die getuigen te zoeken, terwijl u stelt voor een vol restaurant door haar te zijn aangevallen, verwondert. U voegt toe dat de politie zou kunnen vragen om uw onschuld te bewijzen en om een medisch bewijsstuk zou kunnen vragen.

Allemaal hypothesen die niet weerleggen dat u geen hulp heeft proberen te zoeken om u te verdedigen tegenover van uw schoonmoeder.

Hierbij dient vervolgens te worden opgemerkt dat u reeds voor de dood van uw partner problemen had met zijn moeder. Zo verklaarde u voor de dood van uw partner één keer te zijn voorgesteld aan zijn moeder en u begreep dat zij u niet wou omdat u een artieste bent (zie notities dd. 04/07/2018, p. 13). U geeft aan reeds eerder verwaarloosd te zijn geweest door zijn moeder. Bovendien hadden de problemen met de moeder van uw overleden partner niets te maken met uw hiv-positieve status – waarvan u zelf niet op de hoogte was in Ethiopië – doch waren zij te wijten aan de zelfmoord van uw partner. Indien u niet hiv-positief was geweest, had u naar alle waarschijnlijkheid dezelfde problemen gekend met de moeder van uw overleden partner aangezien niemand, inclusief uzelf, in Ethiopië op de hoogte was van uw hiv-positieve status.

Vervolgens dient de actualiteit van uw vrees ernstig in vraag te worden gesteld. Indien u al zou gevisieerd geweest zijn door de familie van uw voormalige partner, kunt u niet hardmaken nu bij terugkeer naar Ethiopië problemen met hen te zullen ondervinden. U gevraagd wat bij terugkeer naar Ethiopië specifiek zou gebeuren, haalt u aan dat de problemen met de familie van uw overleden partner opnieuw zouden beginnen. U gevraagd waarom u dat denkt, antwoordt u naast de kwestie telkens te vrezen dat u iets zal overkomen en nooit te zullen terugkeren naar uw land uit angst te zullen worden verwaarloosd en geen vrijheid te hebben. U herhaalt dat de zaak opnieuw zal starten als ze [uw schoonfamilie] weten dat u terug bent. U nogmaals gevraagd waarom u zo zeker bent dat het opnieuw zou gebeuren, stelt u dat gevoel te hebben aangezien de vrouw zichzelf ervan heeft overtuigd dat u haar zoon heeft gedood en ze u om die reden niet met rust zal laten indien geweten is dat u terug bent. Dienaangaande dient echter te worden opgemerkt dat u sinds uw vertrek uit Ethiopië in 2007 geen nieuws heeft betreffende uw ex-schoonfamilie. U hebt geen nieuws over hen, noch probeerde u op een of andere manier nieuws te verkrijgen (zie notities dd. 17/08/2018, p. 12). U gevraagd naar de reden, stelt u niet te hebben gewild dat ze wisten dat u leefde en geen contact te hebben willen hebben met hen. Evenmin probeerde u via andere mensen informatie te verkrijgen over hen. Of de familie van uw ex-partner naar u informeerde, weet u niet zeker (zie notities dd. 17/08/2018, p. 13). **U maakt bijgevolg niet aannemelijk ernstige problemen te riskeren met de familie van uw overleden partner bij terugkeer naar Ethiopië, 10 jaar na uw vertrek.**

Doorheen de persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS benadrukt u meermaals omwille van uw ziekte in Ethiopië verwaarloosd te zijn geweest en u zich geïsoleerd te hebben gevoeld (zie o.a. notities dd. 04/07/2018, p. 7). Ook bij terugkeer naar Ethiopië vreest u voor uzelf en voor uw zoon isolatie en verwaarlozing indien uw hiv-positieve status bekend zou geraken (zie notities dd. 17/08/2018, p. 11-12).

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u pas na uw aankomst in België te weten bent gekomen dat u hivpositief bent en het bijgevolg niet ernstig is te stellen omwille van uw ziekte – waarvan u zelf niet op de hoogte was – in Ethiopië verwaarloosd te zijn geweest. Er dient vervolgens te worden opgemerkt dat u deze bewering niet weet **te concretiseren en de door u aangehaalde verwaarlozing en isolement geen weerslag vindt in uw overige verklaringen.** Nadat u op uw werkplek werd aangevallen door uw schoonmoeder, meent u dat uw collega's zich van u distantieerden en u begonnen te verwaarlozen. Dat uw collega's fysiek afstand namen van u, medelijden uitten ten aanzien van u, uw kledij niet langer wilden dragen, niet langer van eenzelfde glas wilden drinken, en achter uw rug zeiden dat u de 'joker' had en uw leven als zeep was – het steeds kleiner en kleiner zou worden - kadert in de sfeer die u schetst van algemene angstvalligheid en onwetendheid van Ethiopische personen ten aanzien van zieke personen, van mensen die erg mager worden of gewicht verliezen (zie notities dd. 04/07/2018, p. 14-15 en p. 21). Zo haalt u als voorbeeld aan dat mensen een taxi verlaten die wordt gedeeld met iemand die 2-3 keer hoest. Dit constitueert echter nog geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw collega's wisten echter niet dat u hiv-positief was daar ze volgens uw verklaringen louter concludeerden dat aangezien uw partner dood was, u ook geïnfecteerd was (zie notities dd. 04/07/2018, p. 15).

Overigens dient met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vooroordelen en sociale uitsluiting omwille van uw hiv-positieve status, te worden vastgesteld dat uw verklaringen dienaangaande geen concrete elementen bevatten die erop wijzen dat er voor u bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan.

Om tot de erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dient de discriminatie dermate systematisch en ingrijpend te zijn, dat ten gevolge hiervan fundamentele mensenrechten worden ontzegd waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dat verband zijn echter te algemeen en te weinig concreet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen vaststellen.

Dat mensen in Ethiopië anders kijken naar zieke personen, naar mensen die erg mager worden, is eerder universeel menselijk gedrag en valt niet onder de definitie van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch kan het worden beschouwd als een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw collega's eerder medelijden en sympathie met u hadden aangezien u veel gewicht was verloren en/of ze op de hoogte waren van uw verslavingen (zie notities dd. 04/07/2018, p.14 en dd. 17/08/2018, p. 16-17). Zo verklaart u bovendien naar België te zijn gekomen nadat u de kans kreeg om met het nationaal Ethiopisch theatergezelschap een optreden te verzorgen. U kreeg die kans omdat u goed contact had met uw baas en uw baas medelijden had omwille van wat uw ouders overkwam (zie infra) (zie notities dd. 04/07/2018, p. 16). Bovendien had uw baas opgemerkt dat u gedemoraliseerd was omwille van uw eigen problemen, al wist hij niet wat die juist waren.

U besloot uw familie niet op de hoogte te brengen van uw ziekte uit angst ook door hen verwaarloosd te worden. Evenmin vertelde u hen over de problemen die u ervaarde in Ethiopië. Wanneer u in Ethiopië veel gewicht verloor, vertelde u uw familie druk bezig te zijn en om die reden gewicht te hebben verloren (zie notities dd. 04/07/2018, p. 15). U oppert dat uw zus vermoedens had dewelke u weerlegde door haar te tonen natuurlijk te zijn bevallen van uw kind en borstvoeding te geven (zie notities dd. 17/08/2018, p. 17). Dat u door uw familie verwaarloosd zou worden bij terugkeer, baseert u bijgevolg louter op vermoedens die u geenszins kan staven.

Uit uw verklaringen blijkt kortom geenszins dat u in Ethiopië ernstige problemen hebt gekend omwille van uw hiv-positieve status.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de situatie van systematische discriminatie en stigmatisatie die u schetst bij terugkeer naar Ethiopië, niet wordt ondersteund door informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier). Uit onderzoek van 2016, gepubliceerd in 2017, blijkt aan de hand van 2 vragen dat 73 % van de vrouwen en 60 % van de mannen op het Ethiopische platteland een discriminatoire houding hebben ten aanzien van hiv-positieve personen, terwijl dit in een stedelijk milieu 28 % van de vrouwen en 27 % van de mannen is. Zulke houdingen zijn het minst sterk in Addis Abeba (18 % van de vrouwen en 17 % van de mannen), de stad waar u woonde. Hoewel uit deze informatie blijkt dat enige mate van discriminatie en stigmatisatie (vooral op het platteland) voorkomt in de Ethiopische samenleving, blijkt hieruit bovendien dat de Ethiopische autoriteiten fondsen aanwenden voor de preventie, bestrijding en behandeling van hiv, alsook dat de Ethiopische autoriteiten zich in samenwerking met diverse organisaties inzetten voor het bieden van ondersteuning aan hiv-patiënten, zoals het aanbieden van gratis behandeling voor hiv en aids-patiënten. Hieruit dient te worden afgeleid dat – ondanks het feit dat sociale discriminatie van Hiv-patiënten mogelijk is – deze situatie niet van zulke aard is dat besloten kan worden dat elke persoon met hiv, louter omwille van diens medische situatie, een gegronde vrees voor vervolging koestert, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, of zou dreigen te worden geviséerd. Zulks dient in concreto en rekening houdend met de omstandigheden eigen aan de zaak en aan de maatschappelijke context te worden aangetoond wat in casu niet gebeurde.

In dit verband verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de echtgenoot van een van de dienststers van uw zus stierf aan tuberculose. De dienstster werd door uw zus ontslagen uit angst te worden besmet met de ziekte (zie notities dd. 04/07/2018, p.20). Het tweede persoonlijk onderhoud echter – wanneer u wordt gevraagd of u in Ethiopië personen kent die hiv-positief zijn – verwijst u naar diezelfde meid wiens echtgenoot ditmaal overleden was ten gevolge van de ziekte [Hiv] (zie notities dd. 17/08/2018, p.18). Dat u hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt, toont aan dat u geen realistisch en correct beeld heeft van de situatie van hiv-positieve personen in Ethiopië.

Ook dient te worden opgemerkt dat uw angst dat uw ziekte openbaar zou worden gemaakt en ten gevolge daarvan uitgesloten te worden, en de daarmee gepaard gaande buitenproportionele angst die u toont, niet in lijn is met uw aanwezigheid en rol binnen de Ethiopische gemeenschap in België.

Omtrent uw contacten met de Ethiopische gemeenschap in België legt u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Voor de DVZ verklaarde u ook veel problemen te hebben met de Ethiopiërs die in België verblijven. U om uitleg gevraagd, stelt u de Ethiopiërs te hebben vermeden.

Gevraagd of u veel problemen heeft met de Ethiopiërs of hen steeds heeft vermeden, geeft u aan bewust afstand te hebben gehouden en soms Ethiopiërs over mensen die aids hebben, te hebben horen zeggen dat ze er geen contact mee willen hebben (zie verklaring meervoudige aanvraag, punt 18). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u als gehandicapte thuis te blijven (zie notities dd. 04/07/2018, p.27). Dit staat echter in schril contrast met uw verklaringen deel te nemen aan allerlei activiteiten binnen en met de Ethiopische gemeenschap. U kunt niet hard maken ondanks uw veelvuldige activiteiten, niet zoveel contact te hebben met Ethiopiërs in België (zie notities dd. 17/08/2018, p.7). In de door u neergelegde brief van L. Sanders (VZW sterren voor Ethiopië) staat bijvoorbeeld te lezen dat u een belangrijke schakel bent binnen het Ethiopische gemeenschapsleven in Antwerpen. Zo zou u vaak de organisatie van religieus-culturele feesten alsook trouwpartijen verzorgen. Ook helpt u Ethiopische nieuwkomers in het land wegwijs maken. U hiermee tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd, blijkt uit uw verklaringen inderdaad uw aanwezigheid en activisme binnen de Ethiopische gemeenschap in België – die u eerder probeerde te minimaliseren. Zo verklaart u ook elke zondag – indien u niet deelneemt aan een activiteit – naar de kerk te gaan alwaar u optrekt met andere Ethiopiërs (zie notities dd. 17/08/2018, p. 8).

Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het hiv-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Betreffende de door u neergelegde Kebele kaart, geboorteakte, uittreksel uit een geboorteakte van uw zoon K. en doopcertificaat van uw zoon, kan enkel worden vastgesteld dat deze documenten de door u verklaarde identiteit en nationaliteit in het kader van uw huidige, tweede verzoek bevestigen. Bovenstaande documenten hebben betrekking op uw identiteit en hebben verder geen bewijskracht aangaande de door u uiteengezette asielmotieven.

De brief (dd. 21/04/2017) en e-mail (dd. 27/10/2017) van uw advocaat tonen het proces aan dat u doorlopen heeft opdat u alsnog een tweede asielaanvraag zou indienen. Hoewel uw advocaat in haar brief dd. 21/04/2017 aanhaalt dat mensen met hiv gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, kan u dit zelf, zoals uit het voorgaande blijkt, niet concretiseren. De brieven die u voorlegt een brief van L. Sanders (VZW sterren voor Ethiopië) met foto's van uw activiteiten in België en van Danielle Grandsard hebben slechts een ondersteunende waarde, nl. in die mate dat zij vergezeld gaan met overtuigende verklaringen. Zij kunnen het voorgaande dan ook niet wijzigen. De door u neergelegde foto's om aan te tonen hoe u er vroeger in vergelijking met nu uitziet, kunnen dat evenmin. De medische attesten (dd. 06/02/2017 en dd. 27/01/2010) vermelden dat u hiv-positief bent, hetgeen niet ter discussie staat. Ook het attest van Fedasil betreffende uw zwangerschap en het attest van De Loodsen ter bevestiging van uw begeleiding in het project De Overzet hebben betrekking op verklaringen die niet in twijfel worden getrokken.

Tenslotte werd ook na afloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de beslissing inzake uw 9ter aanvraag aan het CGVS overgemaakt. Er dient te worden opgemerkt dat het toch enigszins tot de verbeelding spreekt dat u pas 20 juli 2017 besloot een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, terwijl u reeds op 8 juni 2008 een aanvraag tot medische regularisatie indiende waarbij uw medische problematiek – die u ervan weerhield in het kader van uw eerste verzoek de waarheid omtrent uw asielmotieven te vertellen – werd besproken. U verklaart niet eerder een verzoek te hebben ingediend aangezien u documenten wilde neerleggen om uw werkelijke identiteit aan te tonen en u problemen had om documenten te verkrijgen aangezien uw ouderlijk huis werd afgebrand (zie notities dd. 17/08/2018, p. 25). Echter ziet de commissaris-generaal niet in waarom u er dusdanig lang over deed om een tweede verzoek in te dienen daar u verklaarde via de ambassade een machtiging te hebben verkregen en op die manier via uw zus uw Kebele card, alsook uw geboorteakte te hebben

verkregen. U erop gewezen reeds ten tijde van uw aanvraag tot medische regularisatie over uw ziekte te hebben gepraat en dat er tussen uw aanvraag (de beslissing van uw aanvraag dd. 19/11/2012) en uw tweede verzoek meer dan vier jaar zit, verwijst u naar praktische problemen met uw advocaat wat niet kan vergoelijken zo lang te hebben gewacht.

Het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u vervolgens via uw werk in België met ambassades en Ginbot 7 te werken, maar geen enkele politieke betrokkenheid te hebben (zie notities dd. 04/07/2018, p. 27).

Voor de DVZ echter verklaarde u te vrezen te zullen worden vermoord door de Ethiopische autoriteiten. De vader van uw kindje is lid van Ginbot 7 en u zou er reeds een 3-tal jaar sympathisant van zijn (zie verklaring meervoudige aanvraag, vraag 19). U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gewezen op uw verklaring voor de DVZ, sympathisant te zijn van Ginbot 7, stelt u elke organisatie die goede dingen voor Ethiopië doet, te steunen, zowel Ginbot 7 als EPRDF, de regerende partij. Overigens hebt u enkel op professioneel vlak linken met Ginbot 7. U vervolgens gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor de DVZ en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u tijdens de activiteiten een vlag te dragen van de vorige overheid en dat er soms commentaar werd gegeven aan Liesbeth [de organisatie] dat u indien u zou worden gezien met die vlag vijf jaar in de gevangenis zou kunnen zitten (zie notities dd. 17/08/2018, p. 9). Ook werd er op een keer een foto verspreid toen jullie het teken voor de vrijlating van de Oromo verspreidde en heeft de organisatrice via Facebook – naar uw vermoeden van de ambassade – een waarschuwing gekregen. Aangezien u echter niet kunt duiden wat u ten gevolge van uw activiteiten in België zou kunnen overkomen bij terugkeer, u hieromtrent inconsistente verklaringen aflegt en u klaarblijkelijk zonder problemen op de Ethiopische ambassade een machtiging heeft verkregen, **maakt u geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk**. U geconfronteerd met uw verklaring een machtiging te hebben verkregen op de Ethiopische ambassade, stelt u dat een paspoort verkrijgen om naar uw land te gaan het grootste probleem is en je bij terugkeer gearresteerd kan worden (zie notities dd. 17/08/2018, p. 25-26).

U verklaart tijdens het eerste persoonlijk onderhoud ook dat uw vader zichzelf en uw moeder zou hebben gedood ten gevolge van etnische problemen. Uw vader was etnisch Amhaars en uw moeder etnisch Oromo (zie notities dd. 04/07/2018, p. 16). Het tweede persoonlijk onderhoud echter stelt u dat uw ouders zijn gestorven omwille van de overheid (zie notities dd. 17/08/2018, p. 11). Ook uw ouderlijk huis zou door de overheid zijn afgebrand (zie notities dd. 17/08/2018, p. 24). U gevraagd wat bovenstaande te maken heeft met uw eigen vrees bij terugkeer naar Ethiopië, meent u dat u en uw broers/zussen, alle 12 weten dat jullie ouders zijn gestorven door de overheid, en dat indien jullie de overheid zouden beschuldigen, er enkel iets te verliezen en niets te winnen valt. Indien u zou terugkeren en de overheid zou beschuldigen, zou u het ergste kunnen overkomen. **Hiermee blijft u echter erg vaag en hypothetisch wat uw mogelijke vrees bij terugkeer aangaande de problemen van uw ouders betreft**. U gevraagd wat de dood van uw ouders te maken heeft met de overheid, stelt u dat uw vader uw moeder heeft gedood, maar hij werd bewapend door de overheid. Het huis hebben ze afgebrand aangezien uw vader als ex-kolonel tijdens het Derg regime documenten had die ze wilden. U kunt niet hard maken problemen te zullen hebben met de overheid omwille van de dood van uw ouders. Bovendien wonen uw broers en zussen in Ethiopië zonder problemen te hebben met de autoriteiten.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 april 2019 een schending aan van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 3 juncto artikel 13 EVRM, artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming ('Kwalificatierichtlijn'), artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur".

Waar verweerder stelt dat verzoekster erg lang gewacht heeft om haar verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst verzoekster erop dat ze angstig was dat haar ziekte bekend zou raken in de Ethiopische gemeenschap. Ze stelt dat ze bij haar eerste verzoek om internationale bescherming de intentie had om over haar aandoening en de werkelijke reden van haar verzoek te spreken, maar hierin niet geslaagd is uit angst en schaamte. Verzoekster wijst erop dat de Ethiopische gemeenschap haar namelijk op voorhand reeds wist te vertellen bij welke tolk ze terecht zou komen. Ze betoogt dat ook UNHCR bevestigt dat schaamte en stigma een invloed kunnen hebben op de verklaringen van een kandidaat-vluchteling en ertoe kunnen leiden dat belangrijke, gevoelige elementen verzwegen worden (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report, May 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/519blfb54.html>, p. 72). Verzoekster legt uit dat ze de werkelijke reden voor haar vertrek trachtte aan te geven via een andere schriftelijke procedure en merkt op dat verweerder eraan voorbijgaat dat *"verzoekster bij een aanvraag tot toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zich niet persoonlijk moet aanbieden, op geen enkele manier in contact hoeft te komen met de Ethiopische gemeenschap, geen mondelinge verklaringen moet afleggen in het bijzijn van een Ethiopische tolk,"*. Verzoekster vervolgt dat haar sociaal assistenten en begeleiders haar overtuigden om een volgend verzoek in te dienen onder haar werkelijke naam, dat het veel tijd kostte om de nodige identiteitsdocumenten te verwerven, dat ze bij haar tweede verzoek haar verklaringen in het Engels aflegde omdat ze bang was een tolk te hebben uit de Ethiopische gemeenschap en dat de eerste weigeringsbeslissing werd vernietigd door de Raad. Ze betoogt dat in het licht van voorgaande logisch is dat het enige tijd in beslag heeft genomen.

Verzoekster stelt dat vaststaat dat ze besmet is met het Hiv-virus en seropositief is en dat dit tevens bevestigd wordt door verschillende medische attesten. Verzoekster betoogt dat verweerder foutieve conclusies trekt uit de COI Focus *"Ethiopie. La situation des personnes atteintes du sida"* van 14 februari 2019. Verzoekster beklemtoont dat de COI Focus duidelijk stelt dat *"dat de gevolgen van de ziekte even destructief zijn dan de ziekte zelf, dat er sprake is van sociale uitsluiting, verbanning uit de familie, verlies van werk, weigering van de toegang tot gezondheidszorg, enzovoort"* en dat de vrees voor stigmatisatie zo groot is *"dat men vrijwillig weigert hulp te zoeken"*. Met betrekking tot de cijfers die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing merkt verzoekster op dat *"deze een erg selectieve lezing van het rapport vormen"* en wijst ze erop dat, hoewel het klopt dat de discriminatoire houding ten aanzien van HIV positieve personen groter zou zijn op het platteland dan in de stad, de COI Focus opmerkt dat *"de discriminatoire houding erg vergroot naargelang de mate van scholing."* Verzoekster wijst erop dat ze op erg jonge leeftijd gestopt is met naar school te gaan en artieste is geworden, dat zij in een artistieke wereld zit, waar het onderwijsniveau van de personen in haar omgeving en directe leefwereld erg laag is. Verzoekster haalt aan dat de COI Focus in die context spreekt over 80% van de vrouwen en 67% van de mannen die een erg discriminatoire houding aannemen ten aanzien van personen (vermeend) besmet met HIV. Daarbij wijst verzoekster erop dat ze wel al enkele jaren in Addis Abeba woont, maar dat haar familie afkomstig is van en woonachtig te Holeta, op het platteland. Ook in haar thuisomgeving is de stigmatisering en discriminatie bijgevolg erg groot (73% van de vrouwen en 60% van de mannen). Verzoekster wijst erop dat deze cijfers niet geheel representatief zijn, nu deze cijfers enkel het percentage personen reflecteren die niet denken dat kinderen met HIV naar dezelfde school mogen gaan als kinderen zonder HIV, en personen die geen verse groenten zouden kopen van een marktkramer die besmet zou zijn met HIV. Waar verweerder in de bestreden beslissing naar de inspanningen van de Ethiopische autoriteiten met betrekking tot de preventie, bestrijding en behandeling van HIV verwijst, wijst verzoekster op de passages in de COI Focus met betrekking tot de geadopteerde wetgeving stelt de COI Focus. Verzoekster bevestigt dat de Ethiopische autoriteiten inderdaad pogingen ondernemen om de verspreiding van HIV te beperken en in de mate van het mogelijke medische zorgen te bieden aan personen die besmet zijn, maar nuanceert dat deze pogingen, onder meer door het adopteren van wetgeving die het verspreiden van HIV criminaliseert, echter eerder bijdragen tot de verregaande stigmatisering en discriminatie.

Verzoekster stelt dat de erg problematische sociale situatie van personen met HIV voorts bevestigd wordt door andere objectieve landeninformatie (US Department of State *“Country Report on Human Rights Practices 2018 – Ethiopia”* van 19 maart 2019; Stigma Index *“Piecing it together for women and girls, The gender dimensions of HIV-related stigma”* van maart 2011; A.R. Lifson e.a. *“HIV/aids stigma-associated attitudes in a rural Ethiopian community: characteristics, correlation with HIV knowledge and other factors, and implications for community intervention”* van 3 mei 2012).

Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Ze stelt dat ze een traditionele danseres bij het nationaal theater was en als bekende artieste een verhoogd risico loopt om te worden herkend en te worden blootgesteld aan discriminatie, spot en uitsluiting. Ze wijst erop dat ook haar zus een bekende zangeres is, die zelfs in het buitenland optreedt. Verzoekster stelt daarnaast dat haar HIV-infectie onmiddellijk zichtbaar is, nu ze door het niet tijdig innemen van haar medicatie (door de overdracht van verantwoordelijkheid van het OCMW naar Fedasil) vlekken in haar gezicht en op haar handen heeft.

Verzoekster haalt artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, aan. Ze verwijst naar de samenwerkingsplicht, zoals verduidelijkt in de zaak van 22 november 2012, *“M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform”*, Ireland en Attorney General, C-277/11 (Hof van Justitie). Verzoekster haalt de artikelen 3 en 13 van het EVRM aan en verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad en van het EHRM (*“MSS t. België en Griekenland”* van 21 januari 2011) in verband met de samenwerkingsplicht.

Verzoekster wijst er verder op te hebben aangegeven dat haar toenmalige partner zelfmoord pleegde nadat hij te weten was gekomen besmet te zijn met het virus en dat haar schoonfamilie verzoekster begon te bedreigen, en zelfs openlijk een scène maakte op verzoeksters werk, waarna zij erg werd gediscrimineerd en gestigmatiseerd, en uiteindelijk het land verliet.

Verzoekster beaamt dat ze *“pas in België officieel te weten is gekomen dat ze besmet is met het HIV virus”*, maar stelt dat ze voor haar vertrek wel reeds een vermoeden had, *“nu haar laatste partner met wie zij regelmatig onbeschermd seksueel contact had besmet bleek te zijn met het virus”*. Verzoekster betoogt dat, doordat de gevolgen van de ziekte thans erg goed zichtbaar zijn, en verzoekster medicatie nodig heeft, het onmogelijk is haar medische toestand te verbergen bij terugkeer naar Ethiopië. Ze stelt dat, ongeacht of mensen in haar omgeving vroeger op de hoogte waren, het in de toekomst onvermijdelijk zal zijn dit te verbergen en is het feit of de HIV infectie vroeger een vermoeden of een vaststaand feit was irrelevant. Daarnaast meent verzoekster dat verweerder te kort door de bocht gaat wanneer hij stelt dat daardoor niemand in Ethiopië op de hoogte was van haar medische toestand en zij bijgevolg onmogelijk om deze reden geviseerd kon worden. Verzoekster stelt immers te hebben aangegeven *“dat mensen in haar omgeving op de hoogte raakten van haar ziekte doordat publiekelijk werd aangegeven dat haar partner zelfmoord pleegde omwille van zijn HIV infectie. Nu het algemeen bekend is dat HIV wordt overgedragen via seksueel contact is het evident dat men op eenvoudige wijze de link kan leggen met verzoekster.”*. Verzoekster verduidelijkt dat haar collega's haar na de scène op haar werk begonnen te vermijden, bij kledijveranderingen tijdens shows haar gedragen kledij niet wilden aandoen, niet van hetzelfde glas wilden drinken, enzovoort (zie gehoorverslag 4 juli 2018 p. 14). Verzoekster benadrukt dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud de link met het vermoeden van een HIV besmetting legde (*“hun conclusie was dat als hij dood is, is zij ook geïnfecteerd”, “als je een taxi neemt en in de taxi is er iemand die 2-3 keer hoest, gaan de andere mensen uit de taxi en laten ze hem alleen. Ze verwaarlozen hem. Iedereen die erg mager wordt, of gewicht verliest, komen mensen niet in de buurt, want ze vermoeden dan dat hij het virus heeft, dat hij de joker heeft”*). Hoewel verzoekster geen uitsluitel had over haar HIV-positieve status toen zij nog in Ethiopië was, waren er volgens haar wel ernstige vermoedens en werd zij daardoor gepercipieerd als HIV-patiënt, wat de facto op hetzelfde neer komt.

Waar de bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoekster bij de DVZ verklaard had de afscheidsbrief van haar partner te hebben gekregen van haar moeder, benadrukt verzoekster in al haar gehoren te hebben verklaard dat zij bij haar moeder was toen zij de brief had ontvangen, en dat ze gedetailleerde verklaringen aflegde over de manier waarop en de persoon van wie zij deze brief had ontvangen. Zij herhaalde zelfs bijna letterlijk wat in de brief te lezen viel en meent dat het dan ook erg plausibel is dat een misverstand is gebeurd bij het DVZ interview en dat verzoekster deze brief niet van haar moeder, maar eerder bij haar moeder ontving. Mocht er toch een vergissing in hoofde van verzoekster gebeurd zijn omtrent dit detail merkt verzoekster op *“dat bij het reconstrueren van herinneringen aan ingrijpende gebeurtenissen op twee verschillende gelegenheden (bij DVZ en het*

CGVS), het niet meer dan normaal is dat er verschillen kunnen opduiken. UNHCR bevestigt dit in haar rapport omtrent 'Credibility Assessment'.

Wat betreft de scène op haar werk wijst verzoekster erop in het gehoor van 4 juli 2018 letterlijk te hebben verklaard: *“Verder, er waren veel mensen in het restaurant, 100 of 75. Ik weet het aantal niet. Normaal zijn er in het nationaal theater 3000 mensen die er werken. Toen waren er veel mensen in het restaurant en voor alle deze mensen heeft ze mij blootgelegd.”*. Ze stelt dat ze in het tweede gehoor eveneens aangaf dat er 1000 tot 3000 personen aanwezig waren op haar werkplek (een club), en dat velen op dat ogenblik lunchpauze hadden. Ze legt uit dat het niet evident is *“om bij dergelijke hoeveelheid mensen een exacte schatting te maken van de personen die aanwezig waren in het restaurant tijdens de lunchpauze.”*.

Verder merkt verzoekster op dat ze herhaaldelijk verklaarde dat *“haar schoonmoeder erg machtig was. Er werd onder meer verteld dat ze rijk is, voor de overheid werkte, een machtige vrouw is met bewakers, dat de broers van haar ex-partner zakenmannen waren, enzovoort.”*. Indien verzoeksters ex-schoonmoeder werkelijk een machtig figuur is, is het risico groter dat ze zich niet tegen haar kan beschermen. Daarnaast gaf verzoekster aan niet naar het politiekantoor te zijn gestapt omdat ze vreesde het bewijs te moeten voorleggen dat zij niet HIV positief was, om haar 'onschuld' te bewijzen. Bovendien wijst ze erop dat ze drie getuigen in vertrouwen zou moeten nemen over de zelfmoord en vooral de reden van de zelfmoord van haar ex-partner, waardoor ze zou moeten toegeven dat ze regelmatig seksueel contact had met iemand die besmet was met het HIV virus, en er bijgevolg een grote kans was dat zij ook besmet was. Gelet op de *supra* aangehaalde discriminatoire houding ten aanzien van personen met HIV en verzoeksters bijna panische angst dat iemand dit te weten zou komen is het volgens verzoekster volkomen logisch dat zij deze stap niet heeft gezet. Waar verwerende partij stelt dat verzoeksters problemen met haar schoonmoeder niets te maken hebben met haar HIV-positieve status, maar met de dood van haar zoon (verzoeksters partner), betoogt verzoekster dat, gezien verzoeksters partner net zelfmoord pleegde omwille van zijn HIV positieve status, het evident is dat dit feit onlosmakelijk verbonden is met haar eigen ziekte, dat toen nog slechts een vermoeden was.

Verzoekster legde uit dat *“zij omwille van haar beroep als bekende artieste reeds werd aanschouwd als een losbandig persoon, die verschillende vriendjes zou hebben en seksuele relaties met meerdere personen (gehoorverslag 17 augustus 2018, p.22), en dat verzoeksters schoonmoeder haar om die reden erg minachtte. Nu verzoeksters schoonmoeder uiteraard wel op de hoogte was van de reden van haar zoons zelfmoord, beschuldigde zij verzoekster ervan haar zoon te hebben besmet, en op die manier de dood van haar zoon te hebben veroorzaakt”*. Verzoekster acht het dan ook hoogst merkwaardig dat *“verwerende partij stelt dat verzoekster ook zonder haar eigen HIV besmetting dezelfde problemen zou hebben gekend met haar schoonmoeder. Nu HIV een seksueel overdraagbare aandoening is, is het evident dat men de oorzaak bij verzoekster komt zoeken, een artieste gepercipieerd als losbandig. Mocht verzoeksters partner aan een andere doodsoorzaak zijn overleden zou zij uiteraard deze problemen niet hebben gekend”*.

Waar de bestreden beslissing stelt dat *“verzoeksters zogenaamde 'buitenproportionele' angst voor vervolging niet in lijn is met haar aanwezigheid en rol binnen de Ethiopische gemeenschap in België”*, benadrukt verzoekster dat haar contact met de Ethiopische gemeenschap niet zo optimistisch is als verweerder het voorstelt: *“Verzoekster stelde namelijk dat zij met betrekking tot trouwfeesten en religieus-culturele feesten eigenlijk geen contact heeft met de Ethiopiërs zelf, enkel met de (Vlaamse) organisatie. Ze is enkel aanwezig gedurende de tijd van het evenement, maar houdt zich voor het overige afzijdig. Omtrent haar activiteiten binnen het gemeenschapsleven verduidelijkt verzoekster dat zij eigenlijk voornamelijk de Ethiopische cultuur en gebruiken toont aan blanken, en ook hier bijgevolg niet echt in contact komt met Ethiopiërs. Bij de weinige aangelegenheden waarbij verzoekster wel in contact komt met de Ethiopische gemeenschap gaf ze aan zich er eigenlijk niet volledig goed bij te voelen, zeker wanneer ze hen hoort praten over personen met HIV/aids. Verzoekster had jaren de tijd nodig om de moed bijeen te rapen iemand, zelfs een blanke, in vertrouwen te nemen over haar ziekte. Tijdens haar eerste asielaanvraag had ze zich voorgenomen de waarheid te vertellen en krabbelde ze terug van zodra ze een Ethiopische tolk zag binnenwandelen in het gehoorlokaal. Toen zij zich wou aanmelden voor haar behandeling in het Instituut voor Tropische Geneeskunde te Antwerpen en iemand tegenkwam die ze kende, werd ze overstuurd en loog ze over de reden waarom zij daar aanwezig was. Tegen onder meer haar eigen familie verschuilt ze zich achter het hebben gekregen van twee kindjes op natuurlijke wijze en het geven van borstvoeding om twijfel te zaaien over haar status. Ze heeft zelfmoordgedachten door haar ziekte.*

Sinds de gevolgen van haar ziekte duidelijk zichtbaar zijn geworden tracht ze zich zo weinig mogelijk in Ethiopische kringen te begeven en zich erg afzijdig te houden. Ze stelde enkel 'blanke' personen in vertrouwen te nemen over haar ziekte, en de Ethiopiërs eigenlijk in de mate van het mogelijke te vermijden.

Dit kan enkel doordat ze de afgelopen jaren begrepen heeft dat de Belgische maatschappelijke context erg verschilt van de Ethiopische, waardoor ze langzaam meer (blanke) mensen in vertrouwen durfde te nemen over haar ziekte."

In hoofddorde wordt gevraagd "de bestreden beslissing te hervormen en haar:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo uw Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar beschermingsstatuut".

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"2. CENTRAL STATISTICAL AGENCY ADDIS ABABA, Ethiopia, Demography and Health Survey 2016. HIV Report, januari 2018, <https://dhsprogram.com/pubs/pdf/FR328/FR328.HIV.pdf>, p. 5-9;

3. US DEPARTMENT OF STATE, Country Report on Human Rights Practices 2018 - Ethiopia, 19 maart 2019, <https://www.ecoi.net/en/dociiment/2004155.html> sectie 6;

4. UNAIDS, Country Progress Report on the HIV Response, 2014,

<http://www.im aids.org/sites/default/fles/country/documents/ETH narrative report 2014.pdf>. 19-36;

5. STIGMA INDEX, Piecing it together for women and girls, The gender dimensions of HIV-related stigma, maart 2011, beschikbaar op

<http://www.stigmaindex.org/sites/default/files/reports/IPPF%20GenderStigmaPiecing%20it%20together29%2003%2011%5B1%5D1.pdf>;

6. A. R. LIFSON e.a., HIV/AIDS stigma-associated attitudes in a rural Ethiopian community: characteristics, correlation with HIV knowledge and other factors, and implications for community intervention, 3 mei 2012, beschikbaar op <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3512528/>".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet, op 22 maart 2018 in werking getreden, luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.*

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat om op passende wijze hieraan tegemoet te komen, er in het kader van de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal, inderdaad passende steunmaatregelen werden verleend. In het bijzonder werd verzoekster zowel op 4 juli 2018 als op 17 augustus 2018 tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bijgestaan door een tolk Amhaars van niet Ethiopische origine.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Verzoekster diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 12 november 2007, op naam van W.B.M., omdat ze beweerdelijk politiek vervolgd werd in Ethiopië. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 22 december 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. X van 28 april 2010, waarin de Raad oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht hecht aan verzoeksters voorgehouden asielrelaas.

2.5.2. Verzoekster diende op 20 juli 2017 een volgend verzoek om internationale bescherming in, op naam van Y.B.S., stellende dat zij uit schaamte voor haar ziekte tijdens haar vorige verzoek gelogen had over de werkelijke reden niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst en tevens om die reden een valse identiteit had opgegeven. De commissaris-generaal nam op 17 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 203 815 van 15 mei 2018, omwille van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de schending van de materiele motiveringsplicht ten gevolge van problemen met de tolk:

“2.4.12. Dat de commissaris-generaal zorgvuldig is tewerk gegaan, kan aldus niet blijken nu hij naliert een voor verzoekster aanvaardbare tolk op te roepen terwijl deze bij het CGVS beschikbaar was. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kunnen hinderpalen blijken om aan verzoeksters vraag naar een niet-Ethiopisch tolk te voldoen.

2.4.13. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De bestreden beslissing is in hoofdzaak gesteund op de verklaringen van verzoekster die omwille van taalproblemen niet in de mogelijkheid was een correct beeld geven van de problemen die leidden tot haar vraag om internationale bescherming.

2.4.14. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de schending van de materiele motiveringsplicht zijn in casu gegrond.”

2.5.3. Verzoekster stelde dat haar problemen in Ethiopië begonnen nadat zij samen met haar toenmalige partner deelnam aan de DV (een soort loterij om naar de Verenigde Staten te kunnen gaan) en tijdens deze procedure ontdekt werd dat verzoeksters partner hiv-positief is en ten gevolge hiervan zelfmoord pleegde (notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juli 2018 (hierna: notities 1), p. 12). Verzoekster verklaarde daarnaast dat zij pas eind 2007 na aankomst in België met zekerheid te weten kwam dat zij hiv-positief is (notities van het persoonlijk onderhoud van 17 augustus 2018 (hierna: notities 2), p. 14). Uit het door verzoekster bij het CGVS neergelegd medisch getuigschrift van 5 februari 2017 kan tevens blijken dat de hiv diagnose in 2007 werd gesteld in het asielcentrum in België. Verzoekster vroeg geen asiel aan om deze reden in 2008 maar nam een politiek profiel aan dat ongeloofwaardig was. Pas nadat verzoekster via parallelle procedures om medische redenen geen verblijfvergunning kreeg heeft ze een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend, dit keer op om redenen ten gevolge van de dood/zelfmoord van haar voormalige vriend, de doodsb bedreigingen die ze zou

hebben ontvangen omdat zij haar voormalige vriend zou besmet hebben en omwille van haar sociale stigmatisatie, uitsluiting en discriminatie als hiv-geïnfecteerde.

2.5.4. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster geen begin van bewijs neerlegt over haar voormalige vriend in Ethiopië, noch over diens overlijden/zelfmoord terwijl dit aan de basis ligt van haar asielaanvraag. De Raad stelt dus vast dat verzoekster enkel bij verklaringen blijft terwijl *in casu* geen redenen zijn waarom verzoekster het bestaan van deze persoon *met wie ze jarenlang een verhouding had, niet zou kunnen bewijzen zeker nu verzoekster beweert dat zijn "moeder een erg machtige persoon is"* en zijn *"broers zijn zakenmannen"* zijn (notities 2, p.13).

2.5.5. Het is redelijk te verwachten dat verzoekster over de ontdekking van haar voormalige vriend en haarzelf dat ze hiv-positief waren, een grote impact had op hen nu dit bijzonder belastend nieuws was. De Raad meent dan ook dat van verzoekster eenduidige verklaringen kan verwacht worden over de manier waarop zij de ziekte van haar partner en zijn zelfmoord ontdekte te meer nu de ziekte van haar partner en diens daaropvolgende dood ook aan de basis van haar problemen liggen. Verzoekster is echter fundamenteel tegenstrijdig. Zo verklaarde verzoekster dat haar moeder haar vertelde dat verzoeksters partner ziek was en dat haar partner haar in een afscheidsbrief had aangeraden om haar gezondheid te laten controleren (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekster echter een brief van haar partner te hebben ontvangen, overhandigd door haar partners beste vriend, tijdens haar verblijf bij haar familie na nieuwjaar (notities 1, p. 12). In de brief deelde verzoeksters vriend mee hiv-positief te zijn en zich van het leven te zullen beroven (notities 1, p. 12). De vaststelling dat verzoekster dergelijke inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot de manier waarop ze te weten kwam dat haar toenmalige partner ziek was en zelfmoord had gepleegd, tast de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde feiten aan.

2.5.6. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift in al haar gehoren te hebben verklaard dat zij bij haar moeder was toen zij de brief had ontvangen en meent dat het erg plausibel is dat een misverstand is gebeurd bij het DVZ interview en dat verzoekster deze brief niet van haar moeder, maar eerder bij haar moeder ontving. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringsen die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van haar verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Dit klemte te meer nu verzoekster duidelijk aangaf dat ze alhoewel ze een goede liefdesrelatie van 4 jaar had, hun relatie *"buiten de kennis van onze families"* was omdat het in Ethiopië niet geaccepteerd door de samenleving dat als artiest en hij was een zakenman samengaan. Daarnaast stelt verzoekster nog *"Nadat ik dit ontdekte, verloor ik alle hoop om weg te gaan. Ik kon niet eten en slapen. Ik was zo bezorgd en af en toen nam mijn gewicht af. Mijn familie was ook bezorgd omwille van mijn situatie. Ze wisten het niet. Ik vertelde het nooit aan iemand."* (notities 1, p. 12-13). Aldus kan verzoeksters verwijzing naar het *"UNHCR rapport omtrent 'Credibility Assessment'"* niet overtuigen. Immers de twee versies lopen geheel uiteen waarbij ze initieel stelde dat niemand van haar familie iets wist en het dus niet mogelijk was dat haar moeder haar op de hoogte bracht van de ziekte van haar toenmalige partner. Verzoeksters verklaringen kunnen het bestaan van deze lange relatie niet ondersteunen.

2.5.7. Ook over de gebeurtenissen na de dood van haar partner, met name de bedreigingen door diens moeder, legde verzoekster incoherente verklaringen af. Zo verklaarde ze dat ze na haar partners dood telefonisch bedreigd werd door diens moeder en dat deze, wanneer verzoekster samen met collega's in het restaurant van het theater was, naar verzoekster toe kwam en riep dat ze haar zoon zou hebben gedood (notities 1, p. 13-14). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dat er toen 75 à 100 mensen aanwezig waren in het restaurant en dat haar partners moeder in aanwezigheid van al die personen openlijk stelde dat verzoekster haar partner had gedood en geïnfecteerd met de ziekte (notities 1, p. 13-14), terwijl ze het tijdens haar tweede onderhoud over 1000 tot 3000, dan wel 2000 à 3000 (notities 2, p. 23), aanwezigen in het restaurant had (notities 2, p. 22). Dergelijke discrepantie over het aantal aanwezigen toont aan dat verzoeksters verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

Wat betreft de scène op haar werk wijst verzoekster er in haar verzoekschrift op in het gehoor van 4 juli 2018 letterlijk te hebben verklaard: *"Verder, er waren veel mensen in het restaurant, 100 of 75. Ik weet het aantal niet. Normaal zijn er in het nationaal theater 3000 mensen die er werken. Toen waren er veel mensen in het restaurant en voor alle deze mensen heeft ze mij blootgelegd."* Ze stelt dat ze in het tweede gehoor eveneens aangaf dat er 1000 tot 3000 personen aanwezig waren op haar werkplek (een club), en dat velen op dat ogenblik lunchpauze hadden.

Ze legt uit dat het niet evident is *“om bij dergelijke hoeveelheid mensen een exacte schatting te maken van de personen die aanwezig waren in het restaurant tijdens de lunchpauze.”*.

Van verzoekster die jarenlang in het theater werkte kon wel verwacht worden dat ze het verschil kent van enkel rijen/tafels van 7 à 10 personen en honderden rijen/tafels. Hoe dan ook dergelijke incidenten zijn interpersoonlijke problemen.

2.5.8. Verder stelde verzoekster dat de moeder van haar partner mensen op straat betaalde om verzoekster telkens weer te bedreigen (notities 1, p. 15; notities 2, p. 23). Gelet op deze aanhoudende en verregaande bedreigingen kan niet worden ingezien dat verzoekster niet naar de politie ging. Waar verzoekster verklaarde dat ze drie getuigen moest hebben om aan te tonen wat er gebeurde en dat dit problematisch was om deze getuigen te zoeken, valt dit niet te rijmen met verzoeksters bewering voor een vol restaurant – met honderden, dan wel duizenden mensen – te zijn aangevallen (notities 2, p. 23). Verzoekster stelde tevens dat de politie zou kunnen vragen om haar onschuld te bewijzen en om een medisch bewijsstuk zou kunnen vragen (notities, p. 23), wat een loutere hypothese betreft. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster geen hulp heeft proberen te zoeken om zich te verdedigen tegen de bedreigingen van de moeder van haar voormalige vriend. Dergelijke vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door verzoekster voorgehouden bedreigingen.

2.5.9. Waar verzoekster in haar verzoekschrift opmerkt dat ze herhaaldelijk verklaarde dat *“haar schoonmoeder erg machtig was. Er werd onder meer verteld dat ze rijk is, voor de overheid werkte, een machtige vrouw is met bewakers, dat de broers van haar ex-partner zakenmannen waren, enzovoort.”*, kan dit niet verschonen dat verzoekster, indien ze daadwerkelijk ernstige bedreigingen ontving, zelfs geen poging ondernam om hulp te zoeken. Daarnaast wijst verzoekster er in haar verzoekschrift op dat ze drie getuigen in vertrouwen zou moeten nemen over de zelfmoord en vooral de reden van de zelfmoord van haar ex-partner, waardoor ze zou moeten toegeven dat ze regelmatig seksueel contact had met iemand die besmet was met het hiv virus, en er bijgevolg een grote kans was dat zij ook besmet was. De Raad merkt op dat verzoekster zelf verklaarde dat haar schoonmoeder haar reeds openlijk had beschuldigd dat verzoekster haar partner had gedood en geïnfecteerd met de ziekte, zodat de getuigen hiervan reeds op de hoogte zijn en verzoekster deze dan ook niet meer zou hoeven inlichten.

2.5.10. Voor zover verzoekster aannemelijk maakt dat ze voor haar vertrek uit Ethiopië in 2007 werd bedreigd door haar schoonmoeder – wat, gelet op bovenstaande, niet het geval is – kan uit verzoeksters verklaringen niet blijken dat haar vrees het persoonlijke overschrijdt. Dat de moeder van een persoon die omwille van een hiv-infectie zelfmoord pleegt een schuldige zoekt, is mogelijk doch verzoekster toont niet aan dat deze situatie zou leiden tot een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Hoe dan ook wordt evenmin aangetoond dat deze vrees van verzoekster op heden nog actueel is. Immers verzoekster gaf aan dat ze sinds haar vertrek uit Ethiopië geen nieuws meer ontving over de familie van haar toenmalige partner, noch zelf enige poging heeft ondernomen om nieuws over hen te verkrijgen (notities 2, p. 12). Zij wist evenmin of de familie van haar toenmalig partner nog naar haar informeerde (notities 2, p. 13). De Raad merkt tevens op dat het gegeven dat verzoekster geen nieuws heeft over de familie van haar toenmalige partner, de geloofwaardigheid van haar problemen met deze familie ondermijnt. Van iemand die haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen mag redelijkerwijs enige belangstelling worden verwacht in de evolutie van deze problemen, *quod non*. Verzoekster maakt haar vermeende problemen met haar schoonmoeder en –familie in Ethiopië geenszins aannemelijk, laat staan dat zij in geval van terugkeer – op heden dertien jaar na de voorgehouden feiten – nog door hen zou geviseerd worden.

2.5.11. Daarnaast gaf verzoekster aan dat ze omwille van haar ziekte in Ethiopië verwaarloosd werd en zich geïsoleerd voelde (*“De reden dat ik mijn land verliet en verwaarloosd en geïsoleerd was in mijn land, was omwille van mijn ziekte en daarom verliet ik mijn land.”*, notities 1, p. 7). Verzoekster verklaarde in geval van terugkeer naar Ethiopië zowel voor zichzelf als voor haar zoon isolatie en verwaarlozing te vrezen omwille van haar hiv positieve status (notities 2, p. 11-12).

2.5.12. Verzoekster heeft pas in België de hiv diagnose gekregen en wist dus pas met zekerheid dat ze seropositief was nadat ze Ethiopië verlaten had. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift echter dat ze voor haar vertrek wel reeds een vermoeden had, *“nu haar laatste partner met wie zij regelmatig onbeschermd seksueel contact had besmet bleek te zijn met het virus”*. Ze herneemt dat haar schoonmoeder openlijk een scène maakte op haar werk, waarna zij erg werd gediscrimineerd en gestigmatiseerd, en uiteindelijk het land verliet.

De Raad wijst erop dat gelet op bovenstaande niet geloofwaardig is dat verzoeksters schoonmoeder haar op het werk kwam bedreigen, zodat evenmin kan worden aangenomen dat verzoeksters collega's en omgeving zouden denken dat verzoekster seropositief was.

Dat verzoekster zelf vermoedde dat ze hiv-positief was, omdat haar toenmalige partner besmet was, betekent bovendien niet dat haar omgeving op de hoogte was van deze besmetting, noch kan aangenomen worden dat diens moeder dit zou hebben publiek gemaakt. In het licht van voorgaande maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat ze voor haar vertrek verwaarloosd en geïsoleerd werd omwille van haar – op dat moment nog – vermoedelijke hiv besmetting. Uit verzoeksters verklaringen kan hoogstens blijken dat haar collega's zich distantieerden omwille van een algemene angstvalligheid en onwetendheid van Ethiopische personen ten aanzien van zieke personen, van mensen die erg mager worden of gewicht verliezen (notities 1, p. 14-15 en p. 21).

2.5.13. Bovendien bevatten verzoeksters verklaringen aangaande haar voorgehouden vrees voor vooroordelen en sociale uitsluiting omwille van haar hiv-positieve status geen concrete elementen die erop wijzen dat er voor haar bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. De Raad benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.5.14. Het gegeven dat mensen in Ethiopië anders kijken naar zieke personen en naar mensen die erg mager worden, is eerder universeel menselijk gedrag en valt niet onder de definitie van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch kan het worden beschouwd als een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar collega's eerder medelijden en sympathie met haar hadden aangezien verzoekster veel gewicht was verloren en/of ze op de hoogte waren van verzoeksters verslavingen (notities 1, p. 14; notities 2, p. 16-17). Verder verklaarde verzoekster naar België te zijn gekomen nadat ze de kans kreeg om met het nationaal Ethiopisch theatergezelschap een optreden te verzorgen, dit omdat ze een goed contact had met haar baas, haar baas medelijden had omwille van wat haar ouders was overkomen en hij had opgemerkt dat verzoekster gedemoraliseerd was omwille van haar eigen problemen, al wist hij niet wat die juist waren (notities 1, p. 16). Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat zij werd gediscrimineerd omwille van haar – op dat moment – vermoedelijke hiv besmetting, laat staan dat de door verzoekster voorgehouden discriminatie van die aard was dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.15. Verder verklaarde verzoekster dat ze besloot haar familie niet op de hoogte te brengen van haar ziekte uit angst ook door hen verwaarloosd te worden en stelde ze hen evenmin te hebben verteld over de problemen die ze in Ethiopië gekend had (notities 1, p. 15). Verzoekster gaf aan dat ze aan haar familie had verteld dat ze druk bezig was en om die reden gewicht verloren was (notities 1, p. 15) en dat haar zus vermoedens had, welke ze weerlegde door haar te tonen natuurlijk te zijn bevallen van haar kind en borstvoeding te geven (notities 2, p. 17). Verzoeksters familie is op heden nog steeds niet op de hoogte van haar hiv-positieve status. Verzoeksters beweringen dat ze daar haar familie verwaarloosd zou worden in geval van terugkeer, steunen aldus louter op veronderstellingen.

2.5.16. Gelet op voorgaande blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij in Ethiopië geen ernstige problemen gekend heeft omwille van haar hiv-positieve status, noch dat zij er problemen zou kennen in geval van terugkeer.

2.5.17. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat de situatie van systematische discriminatie en stigmatisatie die verzoekster vreest in geval van terugkeer naar Ethiopië, niet wordt ondersteund door informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus "*Ethiopie. La situation des personnes atteintes du sida*" van 14 februari 2019). Uit onderzoek van 2016, gepubliceerd in 2017, blijkt aan de hand van 2 vragen dat 73 % van de vrouwen en 60 % van de mannen op het Ethiopische platteland een discriminatoire houding hebben ten aanzien van hiv-positieve personen, terwijl dit in een stedelijk milieu 28 % van de vrouwen en 27 % van de mannen is.

Zulke houdingen zijn het minst sterk in Addis Abeba (18 % van de vrouwen en 17 % van de mannen), de stad waar verzoekster woonde (COI Focus *"Ethiopie. La situation des personnes atteintes du sida"* van 14 februari 2019, p. 12).

Hoewel uit deze informatie blijkt dat enige mate van discriminatie en stigmatisatie (vooral op het platteland) voorkomt in de Ethiopische samenleving, blijkt hieruit bovendien dat de Ethiopische autoriteiten fondsen aanwenden voor de preventie, bestrijding en behandeling van hiv, alsook dat de Ethiopische autoriteiten zich in samenwerking met diverse organisaties inzetten voor het bieden van ondersteuning aan hiv-patiënten, zoals het aanbieden van gratis behandeling voor hiv en aidspatiënten (COI Focus *"Ethiopie. La situation des personnes atteintes du sida"* van 14 februari 2019, p. 14). Hieruit dient te worden afgeleid dat – ondanks het feit dat sociale discriminatie van hiv-patiënten mogelijk is – deze situatie niet van dien aard is dat besloten kan worden dat elke persoon met hiv, louter omwille van diens medische situatie, een gegronde vrees voor vervolging koestert, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, of zou dreigen te worden geveiseerd. Zulks dient *in concreto* en rekening houdend met de omstandigheden eigen aan de zaak en aan de maatschappelijke context te worden aangetoond wat *in casu* niet gebeurde. De Raad merkt nog op dat verzoekster artieste is en dus in een milieu vertoeft die breeddenkend is. Indien de Raad niet betwist dat uit de door verzoekster voorgelegde (Central Statistical Agency Addis Ababa, *"Ethiopia, Demography and Health Survey 2016. HIV Report"* van januari 2018; US Department of State *"Country Report on Human Rights Practices 2018 – Ethiopia"* van 19 maart 2019; UNAIDS *"Country Progress Report on the HIV Response"* van 2014; Stigma Index *"Piecing it together for women and girls, The gender dimensions of HIV-related stigma"* van maart 2011; A.R. Lifson e.a. *"HIV/aids stigma-associated attitudes in a rural Ethiopian community: characteristics, correlation with HIV knowledge and other factors, and implications for community intervention"* van 3 mei 2012) en in het administratief dossier opgenomen informatiebronnen kan blijken dat personen met hiv op individuele basis kunnen gediscrimineerd en sociaal uitgesloten worden, kan noch uit verzoeksters verklaringen noch uit het verzoekschrift blijken dat deze discriminatie dermate ernstig is dat het aanleiding kan geven tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, noch in andere zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

2.5.18. Voorts valt verzoeksters vrees dat haar ziekte openbaar zou worden gemaakt en dat ze ten gevolge daarvan uitgesloten zou worden in Ethiopië niet te rijmen met verzoeksters aanwezigheid en rol binnen de Ethiopische gemeenschap in België. Bovendien legde ze tegenstrijdige verklaringen af aangaande haar contacten met de Ethiopische gemeenschap in België. Zo verklaarde verzoekster bij de DVZ dat ze veel problemen kende met de Ethiopiërs die in België verblijven, dat ze hen vermeed en bewust afstand hield en dat ze Ethiopiërs heeft horen zeggen dat ze geen contact willen met aids patiënten (verklaring meervoudige aanvraag, punt 18). Ook op de zetel van het CGVS verklaarde verzoekster dat ze als gehandicapte thuis bleef (notities 1, p. 27). Verzoeksters beweringen staan echter in schril contrast met haar verklaringen deel te nemen aan allerlei activiteiten binnen en met de Ethiopische gemeenschap in België. Het is immers niet geloofwaardig dat verzoekster, ondanks haar veelvuldige activiteiten, niet zoveel contact zou hebben met Ethiopiërs in België (notities 2, p. 7). Dit blijkt tevens nu in de door verzoekster neergelegde brief van L. Sanders (VZW sterren voor Ethiopië) staat te lezen dat verzoekster *"een belangrijke schakel"* is binnen het Ethiopische gemeenschapsleven in Antwerpen, dat ze vaak de organisatie van religieus-culturele feesten alsook trouwpartijen verzorgt en Ethiopische nieuwkomers in België wegwijs maakt. Verzoeksters verklaringen bevestigen haar aanwezigheid en activisme binnen de Ethiopische gemeenschap in België – ondanks dat zij dit trachtte te minimaliseren (notities 2, p. 8). Daarnaast verklaarde ze ook elke zondag, indien ze niet deelneemt aan een activiteit, naar de kerk te gaan waar ze optrekt met andere Ethiopiërs (notities 2, p. 8).

2.5.19. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat haar contact met de Ethiopische gemeenschap niet zo optimistisch is als verweerder het voorstelt: *"Verzoekster stelde namelijk dat zij met betrekking tot trouwfeesten en religieus-culturele feesten eigenlijk geen contact heeft met de Ethiopiërs zelf, enkel met de (Vlaamse) organisatie. Ze is enkel aanwezig gedurende de tijd van het evenement, maar houdt zich voor het overige afzijdig. Omtrent haar activiteiten binnen het gemeenschapsleven verduidelijkt verzoekster dat zij eigenlijk voornamelijk de Ethiopische cultuur en gebruiken toont aan blanken, en ook hier bijgevolg niet echt in contact komt met Ethiopiërs. Bij de weinige aangelegenheden waarbij verzoekster wel in contact komt met de Ethiopische gemeenschap gaf ze aan zich er eigenlijk niet volledig goed bij te voelen, zeker wanneer ze hen hoort praten over personen met HIV/aids. (...)".* De Raad merkt op dat verzoekster haar rol binnen de Ethiopische gemeenschap in Antwerpen tracht te minimaliseren. Verzoeksters *post factum* nuanceringen kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen ombuigen.

2.5.20. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat ze ingeval van terugkeer naar Ethiopië dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd zou worden dat ze hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

2.5.21. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat ze een traditionele danseres bij het nationaal theater was en als bekende artieste een verhoogd risico loopt om te worden herkend en te worden blootgesteld aan discriminatie, spot en uitsluiting, dat ook haar zus een bekende zangeres is, die zelfs in het buitenland optreedt en dat haar hiv-infectie onmiddellijk zichtbaar is, nu ze door het niet tijdig innemen van haar medicatie (door de overdracht van verantwoordelijkheid van het OCMW naar Fedasil) vlekken in haar gezicht en op haar handen heeft. Verzoekster blijft bij veronderstellingen die zij niet weet hard te maken. Deze kunnen dan ook geen afbreuk doen aan voorgaande beoordeling.

2.5.22. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoeksters Kebele kaart, geboorteakte, uittreksel uit een geboorteakte van haar zoon K. en doopcertificaat van haar zoon, tonen hoogstens verzoeksters identiteit en nationaliteit aan, alsook die van haar zoon.

2.5.23. De brief van 21 april 2017 en e-mail van 27 oktober 2017, beide opgesteld door verzoeksters advocaat, tonen het proces aan dat verzoekster doorlopen heeft opdat zij alsnog een tweede verzoek om internationale bescherming zou indienen. Hoewel verzoeksters advocaat in haar brief van 21 april 2017 aanhaalt dat mensen met hiv gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, toont verzoekster niet aan, zoals uit voorgaande blijkt, dat zij geïsoleerd zou worden. De brief van L. Sanders (VZW sterren voor Ethiopië) werd hierboven reeds besproken. De brief van D. Grandsard heeft geen officieel, noch objectief karakter en kan bovenstaande vaststellingen niet doen wijzigen. De brief bevestigt louter verzoeksters beweringen, die gelet op bovenstaande, niet worden aangenomen. De door verzoekster neergelegde foto's tonen aan hoe verzoekster er vroeger in vergelijking met nu uitziet, doch kunnen de door haar voorgehouden problemen in Ethiopië niet staven. De medische attesten vermelden dat verzoekster hiv-positief is, hetgeen niet betwist wordt. Ook het attest van Fedasil betreffende verzoeksters zwangerschap en het attest van De Loodsen ter bevestiging van haar begeleiding in het project De Overzet hebben betrekking op verklaringen die niet ter discussie staan.

2.5.24. Uit de documenten in het administratief dossier in het kader van verzoeksters procedure tot medische regularisatie (overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) blijkt dat verzoekster reeds op 8 juni 2008 een aanvraag tot medische regularisatie indiende waarbij ze haar medische problematiek – die verzoekster er beweerdelijk van weerhield in het kader van haar eerste verzoek de waarheid omtrent haar asielmotieven te vertellen – uit de doeken deed. Op 19 november 2012 werd beslist door de DVZ dat verzoeksters aanvraag tot medische regularisatie ongegrond was. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan verzoeksters bewering dat zij pas op 20 juli 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende omdat ze bang was dat haar ziekte aan het licht zou komen. Ook verzoeksters uitleg, dat ze documenten wilde neerleggen om haar werkelijke identiteit aan te tonen en problemen had om documenten te verkrijgen aangezien haar ouderlijk huis afbrandde (notities 2, p. 25), kan niet overtuigen, nu verzoekster verklaarde via de ambassade een machtiging te hebben verkregen en op die manier via haar zus haar Kebele kaart, alsook haar geboorteakte te hebben verkregen (notities 2, p. 5). De Raad stelt vast dat verzoekster pas laat – meer dan vier jaar na de beslissing inzake haar aanvraag tot medische regularisatie – een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, wat haar algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, ondermijnt.

2.5.25. Wat betreft verzoeksters verklaringen dat ze via haar werk in België met ambassades en Ginbot 7 samenwerkt, legt verzoekster vage en incoherente verklaringen af aangaande haar betrokkenheid en activiteiten (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 19; notities 1, p. 27; notities 2, p. 9, p. 26). Gezien de vaststellingen dat verzoekster niet kan toelichten wat haar ten gevolge van haar activiteiten in België zou kunnen overkomen bij terugkeer naar Ethiopië, zij hieromtrent inconsistente verklaringen aflegde en bovendien zonder problemen op de Ethiopische ambassade een machtiging heeft verkregen, maakt zij geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk.

2.5.26. Verzoekster verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud nog dat haar vader zichzelf en haar moeder zou hebben gedood ten gevolge van etnische problemen en gaf aan dat haar vader etnisch Amhaars was en haar moeder etnisch Oromo (notities 1, p. 16). Het tweede persoonlijk onderhoud stelde verzoekster dat haar ouders gestorven zijn omwille van de overheid (notities 2, p. 11) en dat haar ouderlijk huis door de overheid zou zijn afgebrand (notities 2, p. 24).

Ze verduidelijkte dat haar vader haar moeder gedood had, maar dat hij bewapend werd door de overheid (*"Ook al heeft mijn vader mijn moeder gedood. Ze waren bewapend door de overheid. De wapens werden hen gegeven door de overheid. Het was nadien dat mijn ouders elkaar niet langer gehoorzaamden en de liefde verdween en de relatie rivaliteit werd."*, notities 2, p. 26).

Verzoekster kan echter niet duiden, noch concretiseren waarom zij omwille van de problemen van haar ouders niet kan terugkeren naar Ethiopië (*"Mijn ouders zijn gestorven omwille van de overheid en wij de 12 mensen weten dat het omwille van de overheid is. Wij hebben de overheid niet beschuldigd. Als je de overheid beschuldigt in mijn land, kan je een andere persoon van uw familie verliezen. Ik heb mijn baan al verloren en nu is mijn uiterlijk niet fit genoeg om mijn baan opnieuw te doen. Ik wil liever hier blijven en sterven dan terug te keren naar mijn land."*, notities 2, p. 11). Verzoekster blijft vaag en hypothetisch. Bovendien wonen verzoeksters broers en zussen op heden in Ethiopië zonder problemen te hebben met de autoriteiten (verklaring meervoudige aanvraag, punt 12), zodat evenmin kan worden ingezien dat verzoekster problemen zou kennen omwille van hun ouders. Ten slotte actualiseert verzoekster haar verklaringen over een politiek engagement niet.

2.5.27. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5.28. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoekster een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK